

sig hørende til Samfund og Stat, som et Menneske, der skulde udfylde sin Plads *der*, naar alle hendes Evner, som nu tildels ligger brak, blev taget i Brug af disse 2 Faktorer, naar hun følte sig som et uundværligt Led i den store Samfundskjæde, som et Væsen, hvis Evner og Kræfter blev taget med i Beregningen i den store Samfunds- og Statshusholdning, saa vilde al den Lediggang forsvinde, alle de smaa Bagateller, hvormed hun udfylder sin Tid, fordi der nu ikke fordres noget alvorligt Arbejde af hende, som **skulde gøres**, saaledes som det fordres af Manden, og saa drives hun selvfølgelig til at blive erhvervende. Man hører megen Tale om de tossede Kvinder, de forstaar dem paa intet uden deres eget Pjank og Stads, ja, desværre, det er saaledes med mange Kvinder, men det er ikke deres Skyld, det er Samfundet, der er Skyld i, at hun er bleven som en Askepot, at hun er udenfor Kursen, at hun ikke er regnet uden som et Appendix til Manden. Indsenderen gør nu dog, til Trods for, at de arbejde *uden Ansvar som Borgere*, Kvinderne stor Uret, naar han mener, at der ikke gives »arbejdsdygtige, arbejdsvante og arbejdskyndige Kvinder, thi der er mangfoldige Kvinder, som gør »disse ganske jævne Anstrængelser«, som han mener, skal tilføre dem Frigørelse. Han kan ikke vel være aldeles blind for, hvor mange netop af middelstandens Kvinder der arbejde og erhverve i Egenskab af Kunstmalere, Billedhuggere, Lærere, hvor mange, der er ansatte ved Postvæsen, Telegrafvæsen og Telefon og mange andre Leveveje, samt hvor mange kvindelige Arbejdere, der gives, der er Tobaksarbejdere, Sølvpolerere, kvindelige Herreskræddere m. fl., ja, at disse sidste endog for at vinde frem, har forstaaet at organisere sig i Fagforeninger. At Indsenderen ser »forbidsret lidt til disse Anstrængelser«, kan Kvinderne da ikke gøre for.

Indsenderen spørger, hvorfor Kvindesagsarbejdet, eller for at bruge hans egne Ord, — »de Bestræbelser, der gøres, for at skaffe Kvinden Frihed og Ret, — give saa forunderlig lidt Ekko«, — ja, herpaa vil jeg blive ham Svaret skyldig, thi jeg er ligesaa forundret derved, som han er det, mon jeg er end mere for-
bavset, naar det synes som om Indsenderen vil give de forskellige Kvindeforeninger en Del Skyld herfor.

Han spørger saa venligt til Kvindevalgretsforeningen. Jeg takker saa meget. Jeg er saa heldig at vide noget om den, da jeg er dens Formand, skøndt jeg rigtignok har været syg i 4 Maaneder fra April af. — Kvindevalgretsforeningen er i København og alle vegne, hvor der er Kredse. Det er en yderst demokratisk Forening med Fællesforfatning for alle Kredse. Delegeretmøde holdes hvert Aar, hvilket har den højeste Myndighed i alle Foreningens Anliggender. Denne Forening har Argusøjne, den ser til alle Sider, men den har rigtignok endnu ikke anskaffet sig nogen Trommeslager. Saa har Fru Nørlund, Næstformanden og Undertegnede i Sommerens Løb serveret adskillige Retter i Form af inciterende Artikler i Provinspressen, om de er spiste med Appetit, vides ikke. Valgretsforeningen har udsendt Opfordring til Indbyderne rundt om i Landet for at formaa dem til at danne Kredse, og da den ærede Indsender er i det Tilfælde, at han er Medindbyder til Kvindevalgretsforeningen, saa opfordrer jeg ham herved til at tage et godt Tag

med i vort Arbejde *derinde*, især da jeg af hans Artikel i »Fyns Tid.« i August Maaned ser, at han med saa megen Varme omfatter Kvindebevægelsen i sin Helhed.

Endnu kun dette — »de gode Kvinder deklamere ikke«, nej, de sætte al deres Tales Kraft, deres Hjertes fulde Overbevisning i de Ord, hvormed de ville vække og drage deres Lidelsesfæller — Kvinderne — deres naturligere Medarbejdere — Mændene — og »de gode Kvinder« maa blive ved længe endnu med at holde Foredrag, før de kunne faa den Glæde at tie stille.

Vi kan overhovedet ikke lade os foreskrive, hvorledes vi skal arbejde for at fremme vor Sag, om vi skal »oprette Kursus« og »opsørge Lærepladser for Kvinder«, eller gøre 100 andre Ting. Indsenderen kan være overbevidst om, at vi gør mange praktiske Forsøg i Retning af Kvindeoplysning og Kvindefrigørelse, hvilket han vil blive oplyst om, naar han vil indmelde sig i vore Kvindeforeninger.

Line Luplau.

Dansk Fredsforening.

Vælgere!

Militarismen knuger Folkene med sin Byrde af Skatter og Blod. Den overvindes kun ved Fredsbevægelsens Sejr.

Til denne Sejr kan ogsaa vort Fædreland medvirke, ja *bor* det medvirke af Hensyn til sin egen Selvstændighed. Thi vort Fædrelands Selvstændighed vilde udsættes for overhængende Fare ved vor Deltagelse i en evropæisk Krig. Men denne Fare undgaas lettere derved, at vi forud erklærer vor vedvarende Neutralitet i alle Tilfælde af Krig mellem andre Magter, end ved en Gentagelse af Regeringens Erklæring i Folketinget den 23. Januar 1885, at Danmark ikke vil opgive sin s. k. »Handlefrihed«.

Og tror I ikke, at et neutraltiseret eller fredlyst Danmark snarere tør haabe Genforening med de danske Sønderjyder end et Danmark, som Tyskland mistænker for at ville slutte Forbund med dets Krigsfjender? Et vedvarende neutralt Danmark er det netop i Tysklands Interesse at styrke og hjælpe, fordi Hævdelsen af dets Neutralitet medvirker til dets egen Beskyttelse mod Nord. Ikke ad Magtens Vej naar det lille Folk sin Ret overfor det store. Ikke ved Sværd kan vi vente at genknytte til os de Sønderjyder, som »er danske, vil forblive danske, og vil behandles som danske«. Det kan vi kun vente ved Anerkendelsen af fri Befolkningers Selvbestemmelseret.

Den Tid nærmer sig, da Retsmidler maa afløse Magtmidler, naar Stridigheder mellem Stater skal afgøres. Krigskunstens grufulde Udvikling vil tvinge